

BLAŽOVICKÝ POUTNÍK

ÚNOR
2016

Milí farníci,

úplně poprvé jsem mnohé z vás poznal na táboře. Byl jsem nadšený tím, kolik dětí se tam může stmelovat s blažovickým společenstvím a s Bohem! Sám jsem mnohá léta jezdil a později také organizoval tábory a vím, jaké plody mohou přinést. Na návštěvě letošního tábora jsem zrovna zažil nejdůležitější etapu jejich příběhu – vyjití z Egypta. Byla to krušná cesta mořem, ale Izraelité ji také neměli dlážděnou, hlavně, že jsme se přes ně bezpečně dostali.

Když jsem vás pak poznával v kostele a kolem něj, oslovila mě vaše srdečnost, humor, ale i to, jak to u vás „funguje“: ministranti, kteří jsou vedeni, hudba a zpěv, které jsou velmi hezké, a tak bych mohl pokračovat. A od té doby až dodnes se s vámi cítím velice dobře. Víím, první dojem (mě z vás i vás ze mě) není ten nejdůležitější, větší hloubku i své lidské slabosti budeme vzájemně objevovat ještě dlouhý čas, ale Bohu díky, je to všechno v Jeho rukou.

Dalším významným prvkem poznání byla pouť do Říma, kde jsem poznal nejenom své síly, ale i více některé z vás, a dal jsem si předsevzetí, že se vrátím ke sportu, což se mi zatím moc nepodařilo. Nejdůležitější a skutečně bylo, o co jsme při pouti prosili: Mariina přímluva a velká Boží podpora.

Děkuji Pánu za všechny vás, kteří více či méně viditelně spolupracujete na mnoha dílech a dáváte svůj čas, ať už výchově a vedení dětí v náboženství i mimo něj, obětavé práci v kostele i mnoho desítek hodin na přípravě stavby farního domu Še-

V červenci jsme se rozloučili s otcem Josefem Rybeckým a na jeho místo nastoupil otec Jiří Brtník. Fotografie je z orelského tábora, kde společně sloužili mši svatou

bestiána Kubínka, stejně tak všem hudebníkům a panu varhaníkovi.

Také oceňuji to, co děláte pro druhé, pro jejich evangelizaci, např. hudební a divadelní vystoupení.

No a nakonec já musím děkovat Bohu i otci biskupovi za důvěru, se kterou mě sem poslal, a prosit Pána spolu s vámi, abych mu stále naslouchal a jednal vůči vám tak, jak si to přeje.

Bohu díky také za všechny své předchůdce, bez kterých by současnost nemohla být taková, jaká je. Každý z nás děkujeme za všechny Boží milosti a zkoušky, které nám Pán dal. A jistě důležité je také uznávat své chyby a stále znovu se obracet.

To byla taková malá bilance. Co do budoucnosti? Není asi nic lepšího, než to, čím jako farnost jsme: LIDEM V JEŽÍŠOVĚ SRDCI. Všichni zároveň víte, že to není cíl, ale ces-

ta: že musíme poznávat Ježíše a jeho milující srdce, že se mu musíme učit důvěřovat, že mu musíme naslouchat. To je vlastně naše blížká budoucnost. Nestačí být a dělat, co si myslíme my, že je dobré, ale co nám říká Pán.

Maria nám jistě pořád chce připomínat: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (J 2). A tak se tento další rok učme naslouchat a podle toho jednat: obracet se, milovat, hlásat evangelium, slavit Boha a pomáhat potřebným.

Z těch konkrétnějších věcí nás čeká prožít dobře a naplnit Svatý rok Milosrdenství. My sami máme milosrdenství nejprve zažít. Mohla by nám k tomu pomoci i farní pouť v květnu, kdy můžeme dát sobě a hlavně Pánu najevo: „Já potřebuji Tvé milosrdenství!“ No a myslím, že bychom měli přemýšlet, jak k tomu milosrdenství

Pokračování na str. 2.

Pokračování ze str. 1.

můžeme pomoci ostatním a jak ho rozdávát.

A je jasné, že mnohem víc toho uděláme, když budeme žít nejenom jako jednotlivci, ale jako společenství a farnost, ve spojení s naším biskupem a pastorem Františkem. Ne jako společenství dokonalých, ale společenství, které si umí odpouštět, uznávat vlastní limity a obětovat se pro druhé a jejich spásu.

Dále nám brzy začne příprava na Velikonoce, vrchol celého církevního roku. Proto bychom také chtěli prožít některou postní sobotu duchovní cvičení.

O prázdninách nás čekají tradiční akce: pouť do Slavkovic, tábor a s mladými účast na světovém setkání mládeže v Krakově. Kromě toho jsme se zamýšleli nad formou farní dovolené. Vzhledem k množství akcí a ke klesá-

jícímu zájmu na dovolených jsme navrhli zkusit zorganizovat farní prázdninový víkend, který by byl někde blízko, dostupný i pro ty, kteří mají méně dovolené, a hlavně vhodný pro všechny, zvláště také rodiny s dětmi. Postupně se dozvíte více informací.

Srdce Ježíšovo, prameni života a svatosti, smiluj se nad námi!

Váš o. Jiří +

Ze života chrámového sboru a scholy

Chrámový sbor si v loňském roce zazpíval víc, než tomu bylo v předchozích letech.

V lednu 2015 jsme začali nacvičovat mši „Missa brevis“ od současného holandského skladatele Jacoba de Haana. Skladbě jsme věnovali asi 18 zkoušek, což znamenalo do Velikonoc.

První provedení bylo koncertní, na neděli Zmrtvýchvstání Páně, s výpomocí Pěveckého sboru Gymnázia Šlapanice a s doprovodem Komorní dechové harmonie Brno.

Po uplynutí velikonoční doby jsme toto dílo uvedli znovu na slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v průběhu mše svaté. Abychom využili nacvičení

tohoto díla, přijali jsme pozvání do nedalekého Podolí, ke třetímu provedení. V Podolí zpívaly tři sbory. Podolský chrámový sbor, Pěvecký sbor gymnázia Šlapanice a chrámový sbor Blažovic za doprovodu Komorní dechové harmonie Brno a Smyčcového kvarteta Filharmonie Brno. Koncert byl na slavnost Krista Krále. Všechna tři provedení řídil Robert Kružík.

O Vánocích chrámový sbor zařadil Českou mši vánoční od J. J. Ryby „Hej, mistře“. Sbor byl posílen osmi sboristkami ze scholy a šesti hudebníky. Dílo bylo provedeno ke kulatému výročí skladatelova narození a úmrtí (1765–1815).

Schola

Schola od září loňského roku navýšila počet svých členek na 13. V tomto počtu je možnost zpívat vícehlasé skladby. Na tuto možnost jsme se zaměřili a začínáme s nácvikem. K vícehlasému zpívání je potřeba praxe, ta nám zatím chybí. Na svátek Svaté Rodiny schola zazpívala dvě koledy: „Pochválen buď Ježíš Kristus“ a „Chtíc aby spal“. Se scholou se mi pracuje dobře, nemáme žádné problémy. Věřím, že s pomocí Boží vše půjde dobře i nadále.

Děkuji schole i chrámovému sboru za dotváření hudby v našem kostele a za čas, který obětují při zkouškách.

Česlav Černý

Česlav Černý – třicet let blažovickým varhaníkem

„Už vím, kdo bude mým nástupcem“, prohlásil v polovině osmdesátých let minulého století tehdejší varhaník pan Karel Paulík. „Ten mladý, co je ženatý u Kalábů“. O „tom mladém“ jsme toho moc nevěděli, snad jen že pochází z Kobylnic, že hraje v Úsvitance a taky na harmoniku. Brzy skutečně převzal varhanickou službu a ujal se jí s maximální odpovědností. Absolvoval varhanickou školu, prosadil v Blažovicích hudební doprovod odpovídající liturgickému období církevního roku (na to dbá velmi pečlivě dosud). Naučil nás desítkám písní z kancionálu, zejména těch pro liturgické mezidobí. Také v oblasti žalmů nám podstatně rozšířil obzor. Slouží každou neděli, pátek, svátek a také pohřby, na které se obtížně uvolňoval z práce. Často působil i za hranicemi farnosti. S chrámovým sborem secvičil nejednu veli-

konoční a vánoční mši i další skladby známých či méně známých skladatelů. Po celou dobu se věnuje také chrámovému dorostu – schole. Předloni začal opět od nuly s těmi nejmladšími, které můžeme slyšet v neděli při ordináriu. Věřte, nevěřte, Slávek už nám v Blažovicích varhanech třicet let. Co v něm

máme, asi neumíme docenit, protože co funguje, bývá považováno za samozřejmé. Teprve když zažijeme jinou úroveň liturgického doprovodu, rádi se vracíme do Blažovic. Asi nebylo řečeno všechno, ale jedno řečeno být musí: Slávku, děkujeme!

Marta Řičánková

Farní dům Šebestiána Kubínka

V roce 2015 pokračovaly práce na demolici každou sobotu. Před demolicí hlavního stavení byl po částech proveden podél celé stávající společné štítové zdi nový základ za účelem zajištění statiky a následného vyzdění nového zdiva. Trženou štítovou zeď a její opravu jsme konzultovali s odbornou firmou SAS-TA. Oprava byla provedena dle jejich návodu s dodáním potřebného materiálu. Firma EON na požádání demontovala elektroměr a venkovní vedení. Navrhované zřízení provizorní přípojky elektrického proudu na novém sloupu jsme po zvážení zamítli pro nedostatek místa

k umístění před budovou. Je zde již veden plyn, telefon a dešťová kanalizace. Elektrinu budeme po dobu stavby odbírat z přístavby u kostela. Na požádání plynárna odpojila také plynoměr a zrušila stávající přípojku.

Pak teprve mohly být zahájeny práce na odstranění krytiny, rozebírání vazby, bourání jednotlivých zdí. Byla vystavěna nová štítová zeď, prodloužena stávající střecha sousedů na okraj štítu s položením a zařezáním chybějící krytiny. Provedeno nové oplechování se svodem do opravené přípojky dešťové kanalizace. Průběžně rozebíraný materi-

ál se třídil a ukládal k dalšímu použití. Nepotřebný materiál nakládal a odvázel Petr Slouka na recyklaci. Patří mu za to velké poděkování, protože bez jeho mechanizace by se celá demolice mnohonásobně prodražila. **Poděkování patří všem brigádníkům, kteří zodpovědně prováděli veškeré práce. Po celou dobu brigád se o nás pečlivě staraly ženy s perfektním občerstvením, kterého si všichni velice vážíme.** Za morální a duchovní podporu děkují brigádníci otci Josefovi a otci Jiřímu. Děkujeme také naším předkům, kteří již mezi námi nejsou, ale jistě se za nás přimlouvají.

A jak budeme pokračovat dál? V současné době nás čeká na stavebním úřadě vyřízení žádosti o ukončení demolice. Máme geodetem zaměřený celý objekt pro stavbu a s panem architektem Ing. Ivo Švábenským jsou projednány všechny námi vznešené požadavky na stavbu. Až po zhotovení projektu nás čeká dlouhé jednání se všemi kompetentními úřady, které se musí kladně vyjádřit ke stavbě. Teprve potom můžeme začít stavbu našeho farního domu.

Vladimír Kuklínek

Z matriky

Z matriky můžeme vyčíst, že v roce 2015 **přibýlo deset Božích dětí:**

Jan Nohel, Martin Dvořák, Martin Dvořáček, Alex Vilém Kaláb, Kristýna Anežka Patáková, Isabela Slavíčková, Stella Gabriela Škrobáčková, Tadeáš Ondráček, Lucie Valtrová a Alena Valtrová. Díky Bohu za dar života těchto dětí.

Svatbu měli:

Alžběta Daňková a Martin Kadlc, Jitka Paulíková a Ondřej Sirový.

Na věčnost nás předešli:

Pavel Štěpánek, Milan Mareš a Růžena Paulíková.

Pamatujme na ně v modlitbě.

o. Jiří

Eucharistický kongres

Co to má být? To byla první myšlenka a vše upadlo do šuplíku za(o)pomenutí.

Další informace o přípravách, témata v promluvách, program, Termín se blíží, výzva k přihlášení se.

Proč ne! Půjdu a uvidíme. Odpověď a tak i závazek sobě samé, abych příležitost využila.

Sobotní ráno 17. října u kostela se sešlo pár těch „co chodí“ a směřovali jsme si to na Brno. Cestou v Jiřkovících se připojilo dalších „pár“ z Tvarožné, ve Šlapanicích se přidala paní jedna, tj. „půl páru“, a směřovali jsme příjemně přes Slatinu dál. Asi tak na Olomoucké, když jsme stále byli v ulicích sami zase ta myšlenka: *bude tam někdo, tolik příprav a ... ?*

Až při vstupu od Měniné brány bylo vidět jednotlivce či malé skupinky směřující na náměstí Svobody, na Masarykově ulici již byla znát příprava organizo-

vané akce – zábradlí, pořadatelé – a najednou se náměstí začalo zaplňovat, a už bylo těžké najít si své místo, kde chci tuhle neznámou akci prožít. Již nebylo pochyb o malé účasti, bude to něco velikého. A bylo, a bylo i dokonale zajištěno.

Úvodní program minul a byla mše svatá nebo lépe eucharistická slavnost. Sice na náměstí kudy většinou rychle projdu, ale SLAVNOST. A tolik lidí, všude, projít jen tak nebylo jednoduché, vidět a hlavně slyšet bylo. Nevybavím si již slova, zůstává dojem. Jsme tu a Pán Ježíš přichází sem k nám, do ulic, do našeho současného prostředí, času, života. A tolik lidí je tu – *to musí být znát!*

A proto žijme... *veliké tajemství, které nám Kristus odkázal!* Není až tak nutné jet do Svaté země, stačí mi procházet v Brně z náměstí Svobody na Zelný trh a jdu cestou, kterou prošel Pán Ježíš a přišel ke mně. *M.*

Katolická charizmatická konference

Brno, Výstaviště BVV 8. – 12. července 2015

Když jsme se rozcházeli z konference 2014, znali jsme nejen datum, ale i motto další KCHK. Pro rok 2015 - MK 10,21 „S láskou na něj pohleděl“.

Tato věta mě provází od prvních okamžiků konference. Už příjezd do Brna je pohlažením. Na nástupních ostrůvcích před hlavním nádražím je plno. Spousta oranžově-modrých visáčků na krku okolních cestujících dávají právo ke vstupu na výstaviště a jsou spojícím znamením, které nese úsměv a vzájemné pozdravy.

Potom už nás čeká pavilon G. Hala je velická, převeliká. Pódium, oltář, vedle obraz Krista s mladíkem, citát z bible, velkoplošné obrazovky. Pod pódium sektory židlí po 100 kusech, 4x vedle sebe a 10x za sebou. Za nimi prostor pro rodiče a děti (kočárky, deky s hračkami). Okolo haly místa na lehátka pro ty, kteří nemohou sedět, pro vozíčkáře i s pejsky a vlevo od oltáře sektor pro neslyšící s audiovizuálním zabezpečením. Celkem přes 6000 míst. A v hale to bzučí jako v úle, k hlasům se přidává i klimatizace. Brzy se naučíte mít ten obrovský prostor rádi. Přesně toto patří ke konferenci.

Kaple ve vedlejší pavilonu je ve stálém obležení. Zde je naopak takové ticho, že slyšíte i hlubší nadechnutí.

Hned vedle je stále příležitost ke svátosti smíření spolu se skupinkami přímluvné modlitby.

V dalším pavilonu probíhá dětská konference, pro děti od čtyř let nahoru. O ně se starají mladí ve žlutých tričkách – tzv. citrónci, a v oranžových tričkách vykonávají poradatelskou službu.

Ráno začínáme chválami. Promluvy se střídají s přestávkami na občerstvení a provětráním mozkových závitů. Nejraději odpočívám u stolů s knihami a časopisy. Jejich nabídka je opravdu velká. Kdo má zájem, seznámí se s prací humanitárních organizací.

Odpoledne ukončí společná mše svatá. Liturgii i promluvy přenáší rádio Proglas a televize Noe, která ještě během roku jednotlivé promluvy vysílá pod názvem „Večerní univerzita“.

Večerní program je různorodý – od posezení u cimbálu a moravských vín, divadelní představení, až po možnost výběru paralelních přednášek, které probíhají v různých kostelích v centru Brna.

Ale ze všeho nejkrásnější je společenství, které na KCHK prožíváte (když např. v jídelně u stolu spolu promluvíte jako „staří známí“). A hlavně většina z přítomných jsou připraveni se na vás usmát a... „s láskou na vás pohledět“... MK (10,21)

Ludmila Štěpánková

Světové dny mládeže

Milé holky, milí kluci!

Letošní prázdniny se bude v sousedním Polsku konat mimořádná událost – Světové dny mládeže! Že nevíš, o co se jedná? Sám papež František přijede do Krakova pozdravit a setkat se s mladými lidmi z celého světa! Že chceš být taky u toho? Pokud máš víc než 16 let, máš jedinečnou příležitost (jestli ti 16 ještě nebylo, ale 14 už jo, nezoufej! Důležité je, aby se za tebe zaručila osoba nad 18 let, která se setká s účastníky taky). Celá akce se koná 20. – 31. července a zahrnuje jak diecézní program (20. – 25. 7.) tak samotné setkání se Svatým otcem (26. – 31. 7.). Všechny další informace a přihlášku najdeš na stránkách www.krakov2016.signal.cz. A pokud stále ještě váháš, určitě pojed! Získáš zážitek na celý život.

Barbora Kubalcová

Ministranti u otce Romana

Dny od 22. do 24. února 2015 strávili blažovičtí ministranti s otcem Josefem v Moravském Krumlově u otce Romana, který dříve v Blažovicích působil. Společně s ním nás přivítal i místní otec Pavel. Druhý den jsme šli na výlet k Mariánské studánce, kde jsme se pomodlili a potom šli na autobus, který nás z Ivančic dovezl až do Krumlova. Třetí den jsme měli soukromou ranní mši svatou. Po mši následovalo sbalení věcí a úklid fary. Při odchodu jsme otce Pavla obdarovali mešním vínem a pro otce Romana, který byl právě mimo faru, jsme zanechali i básničku s obrázkem. Poděkování patří i Jakubovi Hrnčiarovi a otci Josefovi za krásný a vydařený výlet.

Vojtěch Pošváv

Podolský chrámový sbor, Pěvecký sbor gymnázia Šlapanice a chrámový sbor Blažovice za doprovodu Komorní dechové harmonie Brno a Smyčcového kvarteta Filharmonie Brno přednesli v kostele v Podolí mši „Missa brevis“ od současného holandského skladatele Jacoba de Haana

Misijní jarmarky

Misijní jarmarky jsou během roku celkem tři. První na květnou neděli, druhý na misijní neděli a poslední připadá na neděli před Vánoci. Celkem jsme za rok 2015 na těchto akcích vybrali 41 940 Kč. Za rok 2014 jsme na misie poslaly 55 800 Kč. Z těchto čísel vidíme, že tyto akce mají smysl a i naše farnost velmi pomáhá na zlepšení životních osudů trpících lidí.

Chtěla bych touto cestou velmi poděkovat hlavně všem ženám, které se zapojují do pečení. Bez nich by totiž nebylo co prodávat. Většina z nich mají doma i v zaměstnání práce nad hlavu, některé chodí i na směny a přesto si

udělají čas, aby napekly a své výrobky ještě krásně zabalily. Kéž by se do pečení zapojilo ještě více lidí, aby výrobků bylo víc. Samozřejmě děkuji i všem ostatním a zároveň prosím, abyste se zúčastňovali těchto akcí i nadále v tak hojném počtu.

Nakonec přání od nového ředitele PMD Mgr. Leoše Halbrštáta:

Ať sám Pán Ježíš, kterého se prostřednictvím naší pomoci nejchudším dotýkáme, odmění Vaši štědrost a na přímluvu Panny Marie Vás po celý rok 2016 naplňuje radostí a požehnáním.

Zuzana Hrnčiarová

Jak ještě podpořit misie?

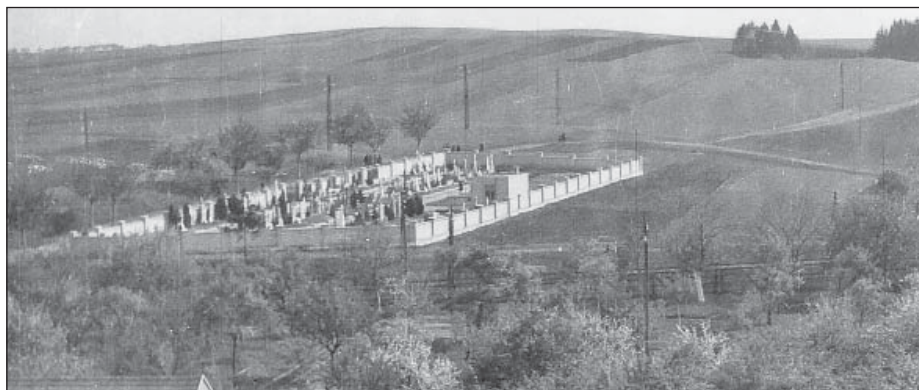
- Vložte na svůj web banner [missio.cz](http://www.missio.cz) odkazující na webové stránky PMD. Jak postupovat: <http://www.missio.cz/help/jak-na-sve-stranky-umistit-nas-banner/>.
- Využijte přímé dárcovství-pomocí platební karty zašlete dar na pomoc misiím: www.missio.cz/dary-on-line/. Samozřejmostí je možnost vybrat účel daru, zažádat o potvrzení k daným účelům a také vysoký bezpečnostní standard, využívající technologie 3D Secure.

Náš hřbitov

Hned jak byla dokončena stavba a vybavení kostela, uvažovala Kostelní jednota o stavbě hřbitova. V roce 1938 požádala Kostelní jednota biskupskou konzistoř o svolení ke stavbě hřbitova a na jaře 1939 byl hřbitov vysvěcen a mohlo se začít pohřbívat v obci, protože do té doby se převáželi nebožtíci do Tvarožné. Na některých náhrobcích najdete starší data úmrtí, to jsou blažovští občané, kteří byli na nový hřbitov převezeni z Tvarožné.

Hřbitov se rychle zaplňoval, tak bylo rozhodnuto v roce 1948 hřbitov rozšířit na téměř dvojnásobek. Rozšířený hřbitov byl znovu vysvěcen roku 1949 a od roku 1950 se na nové části pochovávalo. Po rozšíření hřbitova byla přenesena márnice na současné místo a na místo původní márnice byl přenesen po zarovnání základů kříž (1968). Na rozšířeném hřbitově byla vykopána nová studna, protože dříve si museli vodu na zalévání vozit lidé na vozících. Studna byla velmi hluboká, pumpa často porouchaná a oprava obtížná. Proto, když si zahrádkáři přivedli do zahrádek za hřbitovem vodu ze závlah zemědělského družstva z nádrže nad Prací, prodloužili jsme vodovod ze závlah až ke hřbitovní bráně, kde byla výpust a druhá výpust byla na jižním konci hřbitova.

Později bylo přivedeno na hřbitov elektrické osvětlení a při příležitosti podkopání železniční dráhy bylo přive-

Nahore - pohled na hřbitov před rozšířením, dole - bourání márnice.

deno ke hřbitovu i vodovodní potrubí, které bylo využíváno jako záložní zdroj vody, pokud byly závlahy vypnuty. Když byly závlahy definitivně zrušeny, byla „městská“ voda přivedena k současnému výtokovému stojanu.

Nezastavěná část rozšíření měla být

podle představ tehdejšího národního výboru zastavěna kolumbáriem a urnovými hroby, ale projekt nebyl nikdy zadán.

V roce 2004 byl hřbitov po vzájemné dohodě převeden do správy obce.

Jan Kašpařík

Farní dovolená

Rok se s rokem sešel, začaly prázdniny a s nimi přišel i čas farní dovolené. Vraceli jsme se na již dobře známé místo – do malé vsíky Vigo di Cadore v podhůří Dolomit. Naši malou blažovicko-tvaroženskou skupinku hojně doplnili farníci z Ostravy, takže ubytovací kapacita byla naplněna a mohli jsme vyrazit na cestu.

Počáteční obavy, jestli budeme mít kam chodit na túry, když jedeme na stejné místo, se naštěstí nenaplnily. Dolomity jsou doslova prošpikované množstvím různých cest, tras a okruhů. Mohli jsme tak objevovat nové vrcholy i obdivovat ty známé z jiných úhlů. Díky krásnému slunečnému počasí jsme se každý den mohli kochat běla-

vými vrcholky skal a rozkvetlými stráněmi. V uších nám znělo hvízdání svišťů a klepání hůlek o kameny na cestě. Žasli jsme nad tyrkysovou barvou horských jezírek, a prošli se i pod vodopádem. Byl to zkrátka nádherný týden, ze kterého stále čerpáme.

Na závěr děkujeme všem, kteří se jakkoli podíleli na organizaci. Kuchařkám za to, že i ve velkém horku vydržely u rozpálených ploten a výborně vařily. Velké díky patří také otci Josefovi za duchovní službu a krásné zakončení jeho působení v Blažovicích, Pánu Bohu za ochranu a skvělé počasí a vám čtenářům, za vaše modlitby.

Text a foto Martina Kousalová

Zajištěnou cestou do nadoblačných výšin

Auronzo di Cadore

*Pěší túra kolem Toffany
je v průvodcích právem nazvána
„Okouzlení Toffanou“*

Společné foto před odjezdem

Cesta na vrchol (nahore otec Josef)

Na vrcholu

Foto V. Sýkora

Noc kostelů

Dne 29. května 2015 se naše farnost opět zapojila do celonárodní akce „Noc kostelů“.

Navečer před 18 hodinou se rozhoupaly zvony na věži našeho kostela a zvaly všechny, kteří chtěli vstoupit. Po mši svaté umocnila příjemnou atmosféru Pastýřská kapela, která je pro mě vždy zárukou neobyčejného zážitku. Stejně tak po ní vystupující skupina Heaven. Všem muzikantům moc děkuji a jsem přesvědčena, že nemluví jen za sebe.

Následovalo pásmo o Šebestiánu Kubínkovi, ve kterém se nám náš rodák zase o krůček přiblížil, abychom nezapomínali, jak vroucího má naše vesnice přímlyvce v nebi.

Děti prožily svou Noc kostelů v přístavbě, kde se zapojily do programu her a soutěží připravovaných speciálně pro ně. Pokud jsem mohla sledovat, byly velice spokojené.

Mnohé přítomné zlákala otevřená věž a pohled na Blažovice z ptačí

perspektivy. Velké díky těm, kteří koordinovali výstup na věž. Na příkrých schodech žádná noha neuklouzla. I zázemí varhan jsem si ráda opět prohlédla. A malé občerstvení také přišlo vhod. Bojím se při poděkování všem organizátorům a účinkujícím jmenovat,

abych na někoho nezapomněla. Moc se mi chvíle prožité při této akci líbily a jsem ráda, že dveře byly otevřené všem a že přišli i ti, kteří nejsou pravidelnými účastníky bohoslužeb.

Ludmila Štěpánková

Pěší pout' 2016

Na setkání při prohlížení fotek z pouti do Říмова jsme se dohodli, kam budeme putovat letos. Nějaké tipy sice byly, ale otec Jiří bez váhání navrhl Slavkovice u Nového Města na Moravě s tímto odůvodněním: „Papež František vyhlásil rok 2016 rokem Božího milosrdenství a právě ve Slavkovicích je kostel Božímu milosrdenství zasvěcen“. Takže jasná volba a bez hlasová-

ní. Vzdálenost Blažovice – Slavkovice, nějakých 80 km, je totiž pro blažovického poutníka pramalý problém natáhnout na obvyklých min. 200 km na 6 dní. Zvláště když bychom mohli putovat takto:

NE: Blažovice - Křtiny, poutní klasika

PO: Křtiny – Babice nad Svitavou – Tišnov, za o. Josefem

UT: Tišnov – Náměšť nad Oslavou, za o. Janem

ST: Náměšť nad Oslavou – Budišov (za o. Jiřím Polachem) - Velké Meziříčí

ČT: Velké Meziříčí – Ostrov nad Oslavou

PÁ: Ostrov nad Oslavou – Žďár nad Sázavou – Slavkovice

SO: slavnostní ukončení pouti a návrat domů

Tato pout' nabízí řadu zajímavostí: Projdeme přes rodnou ves o. Jiřího (Babice nad Svitavou), dále přes jeho minulé působiště (Velké Meziříčí, Žďár nad Sázavou). Budeme se moci setkat ve velmi krátké době s kněžími, na které rádi vzpomínáme: s o. Josefem (Tišnov), s o. Janem (Náměšť nad Oslavou), s o. Jiřím Polachem (Budišov). Zajímavé je také to, že při putování poprvé neopustíme hranice diecéze! Velkou výhodou je, že máme již stanovený termín, takže můžeme plánovat i další prázdninový program. Letošní pout' se uskuteční od 17. do 23. července.

Tomáš Řičánek

Pěší pouť do Říмова 16. – 22. 8. 2015

Poutní místo Římov ležící asi 14 km jižně od Českých Budějovic je známé zejména svou pašijovou křížovou cestou s 25 zastaveními. Vzhledem k tomu, že pro většinu z nás je nereálné pěšky doputovat do Říma, zkusili jsme to aspoň do Řím(ov)a. Při čtení následujícího popisu poutě je vhodné putovat prstem po mapě nebo si otevřít www.mapy.cz.

Neděle 16. 8. 2015 (23 km)

Po naložení zavazadel do doprovodného vozidla (dodávka od Severů z Velatic), požehnání na cestu poutníkům a rozloučení s ostatními farníky, kteří nás tradičně v hojném počtu přišli provodit, jsme se vydali po druhé hodině odpolední po polní cestě kolem železniční tratě do Ponětovic, dále po silnici do Kobylnic přes Dvorská do Tuřan. Na závodisti na Dvorskách jsme se pomodlili u pomníčku našeho rodáka Zdeňka Kalába, který zde tragicky před pěti lety zahynul. V Tuřanech nám místní pan kostelník otevřel kostel ke krátké společné modlitbě, trochu jsme si odpočinuli, posilnili a taky doplnili vodu, protože horko vysilovalo. Poté jsme se rozloučili s p. Kašpaříkem, Danielou a Kateřinou Bártkovými a Marcelou Paulíkovou, kteří nás tuto část cesty doprovodili pěšky s kolem, a nazpět se vraceli jako cyklisté. Kolem páté odpolední jsme pokračovali do Modřic. Zde jsme se potkali s Karlem a Aničkou Paulíkovými, kteří nám do Ořechova zavezli doprovodné vozidlo, v Modřicích předali klíčky od auta a zpět do Blažovic se vraceli na kole. V Modřicích jsme nastoupili na silnici č. 152, která nás v následujících dnech věrně provázela. Přes Želešice a Hajaný jsme doputovali po osmé večerní hodině do Ořechova. Na dveřích kostela nás potěšil text v nedělních ohláškách avizující náš příchod – „dnes přijmeme asi dvacetičlennou skupinu poutníků ze Tvarožné (mládeže, především ministrantů)“. Začali jsme hledat, kde by asi mohl být domluvený objekt k přespaní, když právě kolem projíždělo auto, zastavilo, řidič stočil okénko a zeptal se „Vy jste ti poutníci? ...“ a ukázal nám cestu do místní zrekonstruova-

né Orlovny. Ukázalo se, že je to správce tohoto objektu, který už na nás čekal a vydal se nás vyhlížet. Po ubytování v sále tělocvičny pozval pan správce především mužskou část poutnictva do výčepu, který byl součástí tohoto sportovního objektu. Za chvíli se objevil místní pan farář P. Mariusz Sierpniak se třemi polskými bohoslovci a pozval nás k „malému“ pohoštění, které pro nás připravili ořechoví farníci a které jsme postupně dojídeli v průběhu celé poutě. Po společných nešporách jsme asi v půl jedenácté ulehli. První poutní noc bývá dlouhá, moc se toho nenaspí a tak jsme mohli slyšet, že venku po dlouhých vyprahlých týdnech konečně začalo pršet...

Pondělí 17. 8. 2015 (39 km)

Vstali jsme v šest hodin, po snídani a rychlém úklidu odchod z Ořechova v půl osmé – již v pláštěnkách. Vyšli jsme po silnici 152 do Silůvek, kde jsme přešli na modrou turistickou značku přes Hlínu. Tady jsme byli pozváni k odpočinku do soukromého altánku jednoho místního občana. Jiný místní usedlík nás zrazoval, že tam (na polní cestě do Ivančic) zapadne po kotníky, protože v noci pršelo, jinou cestu však neznal, takže jsme šli po původně plánované trase. Taký nechtěl věřit svým uším, že jdeme dnes „až do Rouchovan?“. Po kotníky jsme

nezapadli a kolem 11 jsme dorazili do Ivančic. Zde jsme slavili mši svatou – takřka svatební - při příležitosti 19. výročí svatby našich spolupoutníků Jany a Ctibora Bártkových. Poté jsme poobědvali za lehkého mrhnutí na náměstí částečně uschovaní v opuštěných stáncích. Asi jsme působili jako trhovci, protože přišla nějaká paní a chtěla koupit broskve, které jsme vytáhli z doprovodného vozidla, tak jich dostala několik zadarmo. Z Ivančic jsme pokračovali v půl jedné do Letkovic, kde nás přepadl náhlý liják a definitivně ukončil naši snahu uchovat nohy v suchu. Po červené značce kolem řeky Jihlavy (včetně jejího přebrodění) jsme se dostali přes Řeznovice a Hrubšice až pod Templštýn. Počasí proměnlivé, místy sundáváme pláštěnky. Při zdolávání výstupu na Templštýn dostali zabrat zejména naši „kolaři“, tedy ti poutníci, kteří jdou pěšky, ale tlačí kola, aby je mohli použít při zpáteční cestě. Docela nás vyděsil pád stromu, přes cestu asi 10 m před prvním poutníkem. Stačilo jít o pár vteřin dříve... Pak už jsme se po žluté vrátili zpět na pár kilometrů na silnici 152 a došli do Dukovan (již opět v pláštěnkách), odtud po polní cestě podél železniční tratě na silnici k jaderné elektrárně (dost nudný úsek cesty) a dále zase po silnici až do Rouchovan (příchod ve 20 hodin). To už jsme se ocitli

v Kraji Vysočina. Po večeri nás navštívil místní duchovní správce P. Petr Václavek a pozdě večer nás překvapil a potěšil příjezd o. Josefa.

Úterý 18. 8. 2015 (46km)

Vstávali jsme již v 5.30, protože nás čekal nejdelší úsek cesty. V 6.15 jsme v místním kostele slavili mši sv., kterou společně sloužili o. Jiří, o. Josef a místní duchovní správce o. Petr. Po snídani v 8.15 jsme v pláštěnkách odcházel i s o. Josefem, tentokrát nikoli po silnici 152, ale po místních silnicích, případně po polních a lesních cestách přes Radkovice u Hrotovic až do Jaroměřic nad Rokytnou, kam jsme dorazili ve 12.20. Zde jsme měli asi hodinovou přestávku, v rámci níž jsme se trochu občerstvili a nabrali sil (vestoje, příp. na zábradlí v „podloubí“ místního CO-OPu). Také jsme se již rozloučili s o. Josefem, který už spěchal zpět do svého nového působiště v Tišnově, neboť zde měl večer uvítat rovněž poutníky – tentokrát ty, co putují na Velehrad. Další úsek poutě vedl již opět po silnici 152 do Moravských Budějovic, kde jsme si kolem půl čtvrté dopřáli půlhodinový odpočinek. Potom už nás čekala závěrečná silniční nekonečná cesta přes Jackov, Dědice, Třebelovice, Rákovice až do Jemnice. Tuto etapu si někteří z nás zopakovali po čtyřech letech (tehdy jsme putovali na Lomec), takže jsme věděli, že je nejen fyzicky ale i psychicky velmi náročná. Proto je cca v 18 hodin ještě krátká zastávka před Rákovici a posledních pár kilometrů už opravdu se zatápnými zuby... Na setmělém liduprázdném náměstí v Jemnici nás s úsměvem vítal místní duchovní správce p. Josef Brychta – „Tak vítejte, poutníci“. Na jemnické faře už jsme spali před čtyřmi roky, tak jsme se cítili jako doma. Nezapomenutelný je třeba velký rozkládací stůl, kde je místo pro každého.

Středa 19. 8. 2015 (39km)

Ve středu jsme vstávali rovněž v půl šesté, v 6.15 jsme slavili mši sv. v jemnickém kostele. Po ní nám místní duchovní správce řekl pár slov k historii kostela a farnosti a upozornil na místního rodáka Jaroslava Šlezingeru a jeho umělecké zpracování křížové cesty. Po snídani jsme asi ve čtvrt na devět

opustili Jemnici a po staré dobré stoduaapadesátce pokračovali přes Staré Hobzí až do Slavonic, které již patří do Jihočeského kraje (i když do brněnské diecéze). Po obědové přestávce na místním malebném náměstí opouštíme naši starou známou silnici a pokračujeme po červené turistické značce přes les a louky do Starého Města pod Landštejnem, kde (kolem čtvrté odpolední hodiny) nabíráme síl na poslední etapu. Po modré značce kolem hradu Landštejn jsme doputovali do obce Klášter I a odtud dále přes Klášter II už opět po silnici 152 až do kempu u rybníka Osika před Novou Bystricí. Po rozbití stanů, večeri ve stoje z ešusů, nešporách a uhrazení příslušných poplatků jsme si zalezli do svých spacáků a téměř současně se opět spustil klidný zahradnický déšť, za který jsme tolik prosili.

Čtvrtek 20. 8. 2015 (33km)

Vstávali jsme za deště v 6.30, ranní chvály jsme se pomodlili v největším z dostupných stanů, za deště jsme také odcházel i přes Albeř do Nové Bystrice (zde jsme definitivně opustili silnici 152). Díky otevřeným hranicím jsme nemuseli obcházet po české straně nejsevernější výběžek Rakouska, ale stříhli jsme si to zkratkou přes území Rakouska. Místo ostnatých drátů nás vítala cedule „Willkommen Nachbarn - Vítejte, sousedé“, což mne i po čtvrtstoletí dojalo. Po společném fotografování u této cedule jsme zazpívali chorál Svatý Václave. Dál jsme pokračovali po místní silnici přes Haugschlag a Josefstall

zpět do ČR – přes Staňkov kolem rybníku Hejtmán až do Chlumu u Třeboně. V místním kostele jsme v 15 hodin slavili mši svatou a pak si popovídali s paní kostelnicí, která pochází z moravských Vnorov. Odpoledne už nepršelo. Po svačině jsme se rozloučili se Ctiborem Bártkem, jemuž pracovní-umělecké povinnosti velely přerušit pout. Ale spon nám tedy odvezl doprovodné vozidlo do místa plánovaného místa noclehu. Z Chlumu jsme pokračovali dále po místní silnici (kolem nenápadného pole s velmi zajímavými rostlinami - konopím) přes Žabárnu a Klikov až do Suchdola nad Lužnicí, kde jsme na místní faře přenocovali. Na farním dvoře jsme se pokusili usušit stany z předchozího noclehu, ale nebyli jsme úspěšní.

Pátek 21. 8. 2015 (40km)

V pátek jsme vstávali až v půl sedmé, po ranních chválách odchod cca v 7.45 hod. po silnici přes Nepomuk a Jílovce do Třebeče. Zde jsme si ve stínu stromů dopřáli přestávku na jídlo a na další cestu se namazali opalovacím krémem, neboť sluníčko začalo projevoval svoji sílu. Na poslední úsek cesty jsme se vydali opět po silnici přes Dvůrec až k Borovanskému kamennému mostu, kde jsme odbočili na naučnou stezku „Totalita rozděluje“. V těchto místech jsme se kolem třetí odpoledne pomodlili bolestný růženec s myšlenkou mimo jiné za oběti všech totalit. Chvilu a místo pro hluboké zamyšlení. Dále jsme pokračovali po modré až do Ostroložského Újezdu a od

Pokračování na str. 10.

Pokračování ze str. 9.

tud po zelené značce do obce Jedovary. Přestože název této obce vzbuzuje husí kůži, dostalo se nám zde v čísle popisném 11 milého přijetí od mladých manželů, kteří nám umožnili dočerpát pitnou vodu. Z Jedovar jsme se po polní cestou dostali do Komařic, odkud nás už čekal poslední úsek (opět asfaltový) přes Pašínovice až do Říмова. Těsně před Římovem nás na kole dojela Anička Paulíková s přáteli. Do cíle naší poutě jsme doputovali po šesté večerní, ti rychlejší poutníci počkali na ty pomalejší na začátku obce, takže ke kostelu jsme doputovali společně a se zpěvem mariánské písně. Ubytovali jsme se na zdejší faře, která prochází rozsáhlou a zásadní rekonstrukcí. Ani se nám nechtělo věřit, že by někde uvnitř mohla téct voda (byť jen studená). V 19 hodin jsme s velkou vděčností slavili ve zdejším poutním kostele mši svatou. Po ní už klasická poslední poutní večeře – nudle s mákem, poslední společné poutní nešpory... A taky trochu smutku, že něco krásného končí...

Sobota 22. 8. 2015 (pašijová cesta - pouze cca 4,5 km)

Vstávali jsme v 6.30, po ranních chválách, snídani a sbalení věcí jsme si společně vykonali pašijovou křížovou cestu, která čítá 25 zastavení. Mezitím už dorazili další poutníci, ať už autobusem nebo autem. Z nedalekých Borovan nás do Říмова přijela podpořit také naše rodačka Markéta (rozená Kadlecová). V jedenáct hodin jsme spolu s místními slavili mši svatou, po níž nám otec Maxmilián Koutský poskytl výklad k zajímavostem zdejšího poutního místa. Následovalo malé občerstvení z čerstvě dovezených buchet, rozloučení a zpáteční cesta domů – autem či autobusem. Na kolech se zpět vydali Ctibor Bártek, Petr a Jiří Plevovi.

Pěší pout' do Říмова vykonali:

P. Jiří Brtník, Daniela a Zdeněk Severovi (z Velatic), Vladimír Kuklínek, Alois Kaláb, Michal Vošmera (ze Žebětína), Zdeněk Řičánek (z Unkovic), Petr a Jiří Plevovi, Jana a Ctibor Bártekovi, Eliška Švábenská, Renata Mazálková, Tomáš a Marta Řičánkovi.

- Společné úmysly pěší poutě:
- Národní eucharistický kongres

- Mír ve světě
 - Farnost, rodiny, mládež
 - Poděkování za přijatá dobrodíní s prosbou o další pomoc.
- Co říci závěrem? Bohu díky
- za milost vykonat tuto pouť,
 - za krásné společenství,
 - za společnou modlitbu breviáře, růžence, společné slavení mše sv.
 - za o. Jiřího a jeho bleskurychlou adaptaci do role poutníka,
 - za o. Josefa, který nás přijel aspoň na chvíli podpořit,
 - za příznivé počasí (od jara jsme prosili o déšť),
 - za krásné duchovní zpěvy (zejména o. Jiřímu, Janě a Michalovi),
 - za nasycení poutníků (Daniele),
 - za řízení doprovodného vozidla (všem ochotným a schopným řidičům),
 - za sdílení podpůrných prostředků (jehly, náplastí, dezinfekce, kafrových masťů, aj.)
 - za všechno ostatní, na co jsem si momentálně nevzpomněla nebo jsem to považovala za samozřejmé.
- Vám, kteří jste dočetli až do konce.

Marta Řičánková

Do Říмова autobusem

Jako každý rok, i letos jsme vyrazili za našimi pěšími poutníky autobusem. Tentokrát přímo do Říмова, protože již v 11 hodin měla začít mše svatá. Přijeli jsme asi o hodinu dříve. Po cestě jsme z okénka autobusu viděli naše „pěší“, jak procházejí římovskou křížovou cestu. Ochotná paní v informačním centru nám poradila, že celou křížovou cestu do 11 hodin nezvládneme, ale její část kolem kostela ano. Tak jsme sešli od silnice na polní cestu, stoupali do kopce, pomodlili se několik zastavení. Vystoupali jsme až ke Golgotě. Ti lépe pohybliví ještě „spadli“ dolů k Malši, kde je kaple Božího hrobu. Z předstínané kaple prý vede nízký otvor do Božího hrobu. To už ale znám jen z doslechu.

Na mši svatou přišli i bývalí Blažováci, žijící v tomto kraji. Markéta Kadlecová (nyní Malíková) nás pozvala k nim do Borovan. V Borovanech je velký areál bývalého augustiniánského kláštera,

kteřý byl v roce 1785 zrušen Josefem II. Klášter koupili Schwarzenbergové, přebudovali ho na zámek, a tím ho zachránili pro budoucnost. V roce 1939 ho prodali obci, ta zde zřídila základní školu. Od roku 1997 zde proběhla rekonstrukce za 60 milionů. V roce 2010 byl nově zrekonstruovaný areál otevřen. Markétin tchán pan Malík, který má velkou zásluhu na rekonstrukci, nás provedl areálem. A protože je už pátým kostelníkem po sobě z jednoho rodu, jeho výklad historie byl velmi poutavý. Provedl nás areálem, v kostele Navštívení Panny Marie nám kromě jiného ukázal i krásné přenosné varhany, na které nám zahrál pro změnu náš kostelník pan Mazálek. Prohlédli jsme si Škapulřovou kapli, vše samozřejmě s odborným výkladem pana Malíka. Nakonec se ještě zájemci podívali do prvního patra, kde jak s údivem zjistili, byly původní sochy z římovské pašijové ces-

ty a fotografie této cesty tak, jak vypadala před tím, než byly některé exponáty ukradeny (část je jich ještě uzamčena v Římovských ambitech, zbytek byl převezen sem).

Areál celého bývalého augustiniánského kláštera je rozsáhlý. Město Borovany zde má např. klášterní kavárnu, knihovnu, informační centrum a výstavní síň. Velká zahrada slouží k odpočinku všem, děti zde mají hřiště, každý rok se zde pořádá Borůvkobraní, atd. Navštívili jsme i bylinkovou zahradu, zpět k autobusu jsme procházeli kolem mnoha záhonů různých druhů borůvek...

Tato zastávka byla neplánovaná. Celý tento areál spolu s úžasným výkladem a ochotou pana Malíka v nás zanechal obrovský dojem. Nebýt Markéty, nepoznali bychom další krásný kout naší vlasti.

Marta Kaláblová

Každý z nás má nějaké oblíbené poutní místo, kam se rád vrací. V mém případě je to Svatý Hostýn, ale tentokrát se mi naskytla příležitost navštívit poutní místo Hájek. Je to františkánský klášter s prostornou zahradou a loretánskou kaplí. Leží zcela osamoceně u Červeného Újezdu, asi 20 km od Prahy.

Je sobota 5. září, horké léto pomalu přechází do podzimu a v Hájkách se koná hlavní pouť k oslavě Narození Panny Marie. Autobus nás zavezl až k barokní vstupní bráně. Na zeleném trávníku jsou stánky s občerstvením, stolky a lavičky, na kterých už posedávají poutníci čekající na začátek bohoslužby. Procházím širokým ambitem

na nádvoří, kde je možnost jít ke svatě zpovědi a jsou zde přichystány lavice a židle, protože mše svatá bude sloužena venku pod širým nebem. Všechna místa jsou brzy obsazená a mnoho dalších poutníků zůstává stát. Docela mne překvapilo to množství lidí v tak malém prostoru. Odhaduji, že se tam sešlo asi 650 lidí. Mši svatou slouží známý karmelitánský kazatel P. Vojtěch Kodet, který s neuvěřitelnou lehkostí promlouvá k věřícím o Panně Marii jako o mamince, jejíž narozeniny slavíme. Po bohoslužbě téměř všichni využívají možnosti občerstvení v podobě poutnické polévky nebo z vlastních zásob. V ambitech je možnost zakoupení knih, obrázků a jiných předmětů. V areálu je také pramen sv. Antonína, jehož voda má zázračné účinky a toto poutní místo je spojeno s vícero zázračnými uzdraveními.

Srdcem kláštera je Loreta, která byla vysvěcena už v roce 1623 a je tedy nejstarší v Čechách a na Moravě. A právě tady, před Černou Matkou Boží, byla závěrečná adorace a slavnostní požehnání. Malý prostor Lorety je vhodným a tichým útočištěm pro chvíle zklidnění a modlitby a proto ještě chvíli zůstávám a děkuji za všechno, čeho se mi

dostává a prosím o zdraví a požehnání pro všechny svoje blízké. Toto místo má velice zvláštní atmosféru. Boží přítomnost cítím ve všech místech a připadá mi, že všechny moje díky a prosby letí přímo do nebe. Dnešní krásný den byl plný porozumění a modliteb a jistě přinesl všem přítomným mnoho duchovních darů a radostí.

Hájek je místo méně známé, ale o to zajímavější. V roce 1950 tehdejší STB přepadla kláštery a zrušila je. Jedním z nich byl i Hájek a byl zabrán pro účely armády. Modlitby byly nahrazeny vojenskými kletbami, rozkazy a budovatelstvími hesly. Čtyřicetileté období komunismu se na kláštere zle podepsalo. Místo bylo zdevastováno a v devadesátých letech bylo františkánům navráceno v zuboženém stavu. Pozvolná obnova probíhá velice pomalu. Vše záleží jen na financích a je škoda, že v poslední době nikdo nepřispívá na opravu tohoto místa žádným grantem ani dotací.

Klášter na Hájkách býval kdysi cílem tisíců poutníků. Ti se sem v poslední době vrací stále častěji a naplňují se tak slova rektora kláštera P. Jana Maria Vianneye: „Jsou poutní místa, kam se již dlouho nepřišel nikdo pomodlit...“

Marie Paulíková

Izraelité v Bítýšce

Druhým rokem se tábor konal na tábořišti ve Veverské Bítýšce a jako letošní téma byl zvolen biblický příběh vyjití Izraelitů z Egypta. Táborníci začínali jako egyptští otroci tvorbou cíhel přesných rozměrů pro stavbu pyramid, pravidla měření byla neúprosná. Poté nastalo nespočet egyptských ran, z nichž nejzákladnější bylo přemnožení žabáků v táboře... V neděli večer za námi přijeli oba naši střídající se kněží, otec Josef i otec Jiří. Kromě toho, že nám odsloužili mši svatou, dokázali také, jak bravurně dokáží ovládat kánoe a především s námi absolvovali nejnáročnější cestu z celého týdne – přechod Rákosového moře! Dále se program nesl přes těžkopádné překonávání pouště i vlastních možností. Za všechno, co jsme měli, jsme vytvořili modly, kterým jsme se klaněli – a ty pak skončily v plamenech provázeny

srdceryvným nářkem Izraele. Pro povzbuzení lidu bylo Mojžíšovi dáno desatero a děti pro jeho uložení vytvořily archu, která nás provázela při dalším putování. Po osvobození od model jsme se mohli znovu radovat, i díky koncertu Pavla Helana, který nám zahrál a zazpíval a také rozdál podpisy. Na závě-

rečné pouti nás opustil Mojžíš na hoře Nebo a my jsme vedeni Jozuem dosáhli země zaslíbené, ve které jsme se mohli radovat, jásat, tančit i hrát stínová divadla... Přestože nás na poušti kupodivu chvílemi kropil déšť, myslím, že se tábor vydařil

Jana Řezáčová

List papeže Františka председovi Papežské rady pro novou evangelizaci před blížícím se mimořádným Svatým rokem milosrdenství

Ctihodnému bratru, arcibiskupu Rino Fisichellovi, předsedovi Papežské rady pro novou evangelizaci

Blížící se mimořádný Svatý rok milosrdenství mi dovolu-
je zaměřit se na několik otázek, které, jak věřím, vyžadují zvláštní pozornost, aby oslava svatého roku byla pro všechny věřící skutečným setkáním s Božím milosrdenstvím. Je mojí touhou, aby se tento rok stal živou zkušeností s blízkostí Otce, jehož něhu je možné téměř hmatatelně vnímat, a aby se tak posilovala víra každého věřícího a on aby o tom dokázal ještě účinněji vydávat svědectví.

Mé myšlenky se především obracejí ke všem věřícím, kteří zakusí milost tohoto svatého roku – ať už ve své diecézi, nebo jako poutníci do Říma. Toužím po tom, aby se ke každému z nich dostaly odpustky související s tímto svatým rokem jako ryzí zkušenost s Božím milosrdenstvím, jež vychází každému vstříc s tváří Otce, který vítá a odpouští a úplně zapomíná na spáchaný hřích. K tomu, aby věřící mohli zakusit shovívavost a získat odpustky, jsou povoláni vykonat krátkou pouť ke Svaté bráně, jež se otevře v každé katedrále a v kostelech stanovených diecézním biskupem a ve čtyřech papežských bazilikách v Římě – má to být znamení jejich hluboké touhy po skutečném obrácení. Zároveň stanovuji, že odpustky je možné získat ve svatyních, kde je otevřena Brána milosrdenství, a v kostelech, které jsou tradičně označovány jako „jubilejní“. Je důležité, aby tato příležitost byla spojována zejména se svátostí smíření a slavením eucharistie se zamyšlením na téma milosrdenství. Slavení těchto svátostí bude třeba doplnit vyznáním víry a modlitbou za mě a na úmysly, které nosím v srdci pro dobro církve a celého světa.

Myslím dále i na ty, kdo se z nejruznějších příčin nebudou moci ke Svaté bráně vydat sami, zejména na nemocné

a na ty, kdo jsou staří a žijí sami, takže mnohdy nemohou opouštět svůj domov. Těmto všem velice pomůže, pokud budou nemoc a trápení prožívat jako zkušenost Pánovy blízkosti. On nám tajemstvím svého utrpení, smrti a zmrtvýchvstání ukázal jedinečnou cestu, jež dává bolesti a samotě smysl. Když budou tyto chvíle zkoušky prožívat s vírou a radostnou nadějí a přitom přijímat eucharistii nebo se účastnit mše svaté a společné modlitby, a to i prostřednictvím nejruznějších sdělovacích prostředků, mohou tak i oni získat odpustky tohoto svatého roku. Mé myšlenky se obracejí rovněž k vězněným, kteří zakoušejí omezení své svobody. Rok milosrdenství byl vždy také příležitostí k velké amnestii, která se má týkat těch, kdo si sice zaslouží trest, ale zároveň jsou si vědomi spáchané nespravedlnosti a upřímně si přejí zapojit se znovu do společnosti a být pro ni skutečným přínosem. Kež se jich všech konkrétním způsobem dotkne milosrdenství Otce, který chce být nablízku každému, kdo jeho odpuštění zvláště potřebuje. Tito lidé mohou získat odpustky ve vězeňských kaplích a vždy, když s myšlenkou na Otce a modlitbou k němu přejdou přes práh své cely, kež jim to připomene průchod Svatou branou, neboť Boží milosrdenství, které dokáže proměnit srdce, může také proměnit mříže a z pobytu za nimi učinit zkušenost svobody.

Prosil jsem, aby církev v tomto Roce milosrdenství znovu objevila bohatství skryté ve skutcích duchovního i tělesného milosrdenství. Zkušenost s milosrdenstvím lze totiž nejlépe poznat právě prostřednictvím konkrétních projevů, jak nás to naučil Ježíš. Vždy, když některý věřící osobně vykoná jeden či více z těchto skutků, bezpochyby tak získá i odpustky spojené s tímto svatým rokem. Z toho plyne úkol žít podle milosrdenství, a tak obdržet milost úplného a naprostého odpuštění z moci Otcovy lásky, která nikoho nevyjímá. Odpustky svatého roku se tím naplní a stanou se plodem této události, která se slaví a prožívá s vírou, nadějí a láskou.

Odpustky spojené s Rokem milosrdenství lze dále získat i pro zemřelé. Jsme s nimi spojeni svědectvím víry a lásky, které nám předali. Jako na ně pamatujeme při slavení eucharistie, tak se můžeme za ně, účastni nezměrného tajemství společenství svatých, modlit a prosit, aby milosrdná tvář Otceva osvobodila každého z nich od všech pozůstatků viny a mohla je přivínout k sobě v nekonečné blaženosti.

Jedním z nejzávažnějších problémů naší doby je bezpochyby proměna vztahu k životu. Je rozšířena mentalita, která vede k tomu, že se vytrácí náležitá osobní i společenská citlivost k přijetí nového života. Drama potratu prožívají někteří jen povrchně, jako by si neuvědomovali nesmírné škody, které působí takový čin. Mnozí další sice tento skutek vnímají jako prohru, jsou ale přesvědčeni, že nemají jinou možnost. Zvláště myslím zejména na všechny ženy, které se uchýlily k potratu. Znam dobře okolnosti, které je přivedly k tomuto rozhodnutí. Víím, že prožívají těžké existenční i mravní drama. Setkal jsem se s řadou žen, které ve svém srdci nosí šrám tohoto mučivého a bolestného rozhodnutí. To, co se stalo, je hluboce nespravedlivé; a přece může být člověku umožněno neztrácet naději, ale jen tehdy, když pochopí tento svůj čin v pravdě. Boží odpuštění nelze upřít nikomu, kdo činí pokání, a to zejména tehdy, když přistupuje ke svátosti smíření s upřímným srdcem, aby dosáhl usmíření s Otcem. Také z tohoto důvodu jsem se rozhodl, bez ohledu na veškerá opačná ustanovení, svěřit všem kněžím po dobu Roku milosrdenství pravomoc udělit rozhřešení od hříchu potratu těm, kdo ho vykonali a kdo s kajícím srdcem prosí o odpuštění. Ať se kněží na tento veliký úkol připraví a dokážou ho konat slovy vyjadřujícími skutečné přijetí, doplňují je zamyšlením, které pomůže pochopit spáchaný hřích a ukázat cestu pravého obrácení, aby dospěli k přijetí pravého a štědrého odpuštění od Otce, který svou přítomností všechno obnovuje.

Závěrečná úvaha se týká věřících, kteří se z nejruznějších důvodů rozhodli

navštěvovat kostely spravované kněžími z Bratrstva svatého Pia X. Tento Rok milosrdenství nikoho nevyklučuje. Někteří spolubratři biskupové z nejrůznějších míst mě zpravili o jejich dobré víře i svátostné praxi, ale také o jejich situaci, která je z pastoračního hlediska nesnad-

ná. Důvěřuji tomu, že v blízké budoucnosti bude nalezeno řešení, jak obnovit plné společenství s kněžími a představenými tohoto bratrstva. Do doby, než se tak stane, veden potřebou péče o dobro těchto věřících, ze svého vlastního rozhodnutí stanovuji, že ti, kdo bě-

hem Roku milosrdenství vyhledají kněze náležející k Bratrstvu svatého Pia X., aby přijali svátost smíření, přijímají rozřešení svých hříchů platně a dovoleně.

S důvěrou v přímluvu Matky milosrdenství svěřuji přípravy tohoto mimořádného roku do její ochrany.

Sekulární františkánský řád v Blažovicích

Co se u nás během roku událo

Scházíme se jednou za měsíc v přístavbě u kostela. Duchovním asistentem našeho společenství je stejně jako v loňském roce bratr Kapistrán. Na setkání se pomodlíme večerní chvály a nešpory z breviáře. Bratr Kapistrán má připraveno zamyšlení. V loňském roce nás seznámil s poselstvím papeže Františka pro zasvěcené osoby, protože mnohé z toho, o čem píše, se vztahuje na všechny lidi. Letos bychom chtěli probírat boží milosrdenství.

Hned zpočátku roku 2015 proběhla v našem společenství Bratrská a pastorační vizitace, kterou provedl národní ministr Jiří Šenkýř a P. Petr Petřivalský OFMcap, dle Stanov SFR (...Bratrské vizitace a pastorační vizitace se konají v duchu Řehole a podle pokynů Generálních konstitucí (čl. 87.2; 94; 95)...).

Dne 6. června 2015 se L. Štěpánková a K. Řezáč zúčastnili kapituly Národního společenství na Velehradě, na které byla zvolena nová Národní rada.

Jako každý rok strávili někteří víkend nebo i dovolenou u šedých sester na Lomci, navštívili Tranzitus u klarišek v Soběšicích, většina oslavila svátek sv. Alžběty spolu se sestrami alžbětinkami v klášteře Brně. Ve starodávném klášteře v Hájků u Prahy jsme

opět strávili jeden letní víkend. Tentokrát s námi byl i bratr Kapistrán, přijel za námi otec Vianney a potěšil nás svou návštěvou i náš bývalý duchovní asistent otec Bonaventura, který je nyní kvardiánem kláštera v Plzni. V sobotu jsme slavili mši svatou spolu s pěšími poutníky ze strašnické farnosti a odpoledne jsme si prohlédli Křivoklát. Na nedělní mši svatou jsme jeli do kostela v Praze Kbely. Tuto farnost má nyní na starosti otec Vianney. Po mši svaté jsme byli pozváni do bytu naší kamarádky sestry Benedikty (byla s námi na naší cestě za Františkem v Asissi). Benedikta slavila významné životní jubileum a tak jsme měli radost, že jí můžeme popřát. Spolu s ní slavila

narozneniny i maminka otce Bonaventury (také s námi byla v Asissi), takže naše radost byla dvojnásobná. Odpoledne jsme ještě zvládli Průhonický park a pak už domů. Tedy s menší zastávkou na jakémsi motorestu, protože Kapistrán, který byl už přecpaný našimi domácími buchtami, měl jediné přání: „Já bych si tak dal flákotu!...“ (po později narozené – kousek masa).

Hájek jsme navštívili ještě jednou. Společně s Husovickou farností jsme jeli na hlavní pouť.

A ještě abychom nezapomněli: Před 60 lety dne 13. října se narodil otec Vianney. A tak jsme to s ním v jehorodném Hluku při mši svaté i po ní oslavili.

M. Kalábová

Pozdrav z Tišnova

Milí blažovičtí farníci,

v těchto dnech mám za sebou první půlrok v nové farnosti a řekl bych, že se stále rozhlížím a poznávám nové lidi i místo. Tišnov je krásné město s nádhernou přírodou i bohatou historií. Podobně jako při nástupu do Tvarožné fara je krátce po generální opravě, za což děkuji svému předchůdci. Ještě i po půl roce na faře objevuji nejrůznější technické vychytávky.

Jako farář mám na starost dvě farnosti Tišnov a Předklášteří, které tvoří jednu zástavbu, a lidmi jsou navzájem propojené. K těmto farnostem patří ještě několik okolních obcí. Malá komunita sester cisterciáček sídlí ve starobylém a rozlehlém klášteře Porta Coeli.

První nedělní mši svatou v Tišnově slavíme v 6:35 a, představte si, kostel je plný. Nazval jsem to tišnovský zá-

zrak. Jestli je farnost v něčem rekordní, tak je to počet pohřbů za rok. Pohřbívat zesnulé je také skutek tělesného milosrdenství. V současnosti se zejména mládežníci připravují na biřmování, které bude po Velikonocích.

Zvu Vás všechny na podzim na pouť ke sv. Anežce do Předklášteří v neděli 13. listopadu. Děkuji za Vaše modlitby a za vše, co děláte pro nás kněze.

Otec Josef, farář v Tišnově

Tři vánoční třešničky na dortu

Vánoce jsou svátky, na které se vždycky těšíme. Dalo by se říct, že ty, které jsou právě za námi, měly navíc ještě „třešničku na dortu“. Nebo spíš tři třešničky. Ta první se na nás usmála již třetí adventní neděli. Předvánoční besídka, kterou již tradičně organizuje Orel Blažovice, bývá krásná vždycky. Šikovné děti, obětavci, kteří s dětmi pásmo nacvičí a všichni, co se starají o zdárný průběh, to vždycky potěší. Ale přišlo nečekaně ještě něco navíc. Marie Šinkyříková připravila s dětmi divadlo „Jak Hospodin připravuje poslání Spasitele na svět“. Hra nejen velmi vtipnou formou přiblížila vánoční poselství, ale také přinutila diváky k zamyšlení. A protože je již dobrou tradicí tyto akce natáčet a dávat na internet, přiznávám, že jsem si ji již mnohokrát pustila, abych si ji mohla znovu a znovu vychutnat. Takže děti, Maruško a všichni kolem, moc děkuji.

Druhá třešnička přišla hned další neděli. Divadelní představení „Anděl Páně po Blažovsku“. Herci tentokrát nebyli jen děti, ale i dospělí všech věkových kategorií. Zato režisérka byla stejná. Trošku Marušku Šinkyříkovou podezřívám, že je jí vlastní umění bilo-

kace (být na dvou místech současně), protože tohle zvládnout, no všechna čest. Přeplněný sál se bavil. A myslím, že se dobře bavili i herci. Co se mi nejvíc líbilo? Asi bych musela citovat celý scénář. Hlavně s těmi čistě blažovickými narážkami a průpovídkami. Kdo si nenašel chvíli, aby se šel podívat, o hodně přišel.

A poslední třešnička zazářila na štedrovečerní mši. Zazněla, nebo vlastně přímo zaburácela, Česká mše vánoční od Jana Jakuba Ryby. Zpěváci

ci i kapela byli úžasní. A samozřejmě díky tomu, kdo tohle všechno nacvičil – Česlavu Černému. Přiznávám se, že kdyby k nám přijel zazpívat „Rybovku“ ten nejlepší profesionální sbor, nemohlo by se mi to líbit víc. To, že všechno obětavě a s láskou připravili lidé, které běžně potkávám, věnovali nácviku svůj volný čas, a připravili nám takový zážitek, to je přesně to, co způsobilo, že moje oči zase nezůstaly suché...

M. Kalábová

Novohradská grupa na kontrole v Tišnově

Ve dnech 12.–13. prosince se naše „Novohradská grupa“ - osmičlenná skupina mladých z tvaroženské a blažovické farnosti - vypravila za otcem Josefem do Tišnova. Jelikož jsme společně o prázdninách už jeden výlet zazili, očekávali jsme, že to rozhodně nebude jen návštěva, ale zážitek na celý život. Bylo těžké najít společný termín, ale nakonec jsme jeden víkend našli.

Z Blažovic jsme odjízďeli v sobotu kolem poledne a jeli jsme do Veverské Bítýšky. Odtud jsme šli podél Svatky směrem k Tišnovu. Bylo to takové malé připomenutí našeho letního putování. Cestou nás mile překvapil o. Josef, který nám šel naproti. Do Tišnova jsme došli asi v 16 hodin. Hned po příchodu jsme byli provedeni farou a byly nám přiděleny pokoje

kaplana, kterého zatím nemají. Fara je velice útulná. Protože o. Josef musel na chvíli odejít odsloužit mši do domova důchodců, měli jsme čas ji prozkoumat. Zabavili jsme se vařením večere a hraním her, které jsme našli. Pověčeli jsme již opět společně a vyrazili na noční procházku po okolí. Začalo to na kostelní věži, kde jsme si užili krásu večerního Tišnova. Poté jsme se vydali na prohlídku kostela v nedalekém Předklášteří. Pak jsme vyšli na nejvyšší kopec v okolí - Květnici. Při výstupu byla všude tma a mlha, ale na vrcholu jsme byli odměněni, rozprostřela se nám nádherná vyhlídka na oblohu plnou hvězd. Dlouho jsme ji obdivovali a pojmenovávali jednotlivé hvězdy. Na závěr jsme si udělali jedno tajemné noční foto a sešli jsme zpět dolů. Bylo asi jedenáct hodin, když

j jsme výpravu ukončili na faře společnou modlitbou.

Druhý den ráno, když jsme se vzbudili, měl už o. Josef dvě mše sv. za sebou. My jsme se chystali na tu třetí, která byla v kostele hned vedle fary. Po mši jsme se opět odebrali na faru a pokračovali jsme ve hraní her. Místní farníci byli tak hodní, že nám donesli na svačinu dva talíře buchty, které se prodávaly ve spodní části fary - ve farní kavárně. Protože už byl čas oběda, odešli jsme se najíst do jedné z místních restaurací. Po vydatném obědě jsme si sbalili věci a odjeli z místního nádraží vlakem do Brna. Tam náš výlet skončil... Rozhodně jsme si ho moc užili a doufáme, že to nebylo naposled už jen kvůli tomu, že s námi jeden člen nemohl jet, protože onemocněl.

Daniela Bártková

Pro ty z vás, kdo mě tolik neznáte, píšu něco málo o sobě

Narodil jsem se a žil jsem v Babicích n./Sv. od r. 1985. Mám starší sestru, která je v Rakousku v klášteře a mladší sestru a bratra, kteří studují v Olomouci. Po základní škole jsem vystudoval osmileté Biskupské gymnázium v Brně. Kromě studia jsem se věnoval hudbě (klavíru a varhanám), v Babicích jsem spolupřítelil dětské tábory a hrál jsem ochotnické divadlo.

Ke konci gymnázia už jsem cítil, že mě Bůh volá ke kněžské službě. Nicméně jsem se po maturitě vydal ještě „na zkušenou“ do ciziny. Půl roku jsem strávil jako au-pair v nigerijské rodině v Londýně. Staral jsem se o čtyři kluky a uklid domu. Po této náročné, ale ceněné zkušenosti, jsem se vydal do krás-

ného alpského poutního místa La Salette ve Francii, kde jsem strávil 3 měsíce jako dobrovolník. Hned další rok (2006) jsem začal studium na teologické fakultě v Olomouci a souběžně přípravu na kněžství v kněžském semináři. Studium se skládá zejména z oborů filosofie, teologie, biblistiky, etiky a pedagogiky. Kněžská formace znamená celotýdenní program v semináři, praktickou přípravu, rozvíjení duchovního života a konzultace s představenými, kteří posoudí způsobilost kandidátů pro kněžskou službu. Toto jsem absolvoval a úspěšně ukončil v r. 2012 a v létě jsem byl vysvěcen na jáhna. Jáhenskou službu – službu pomocníka kněze – jsem vykonával ve Žďáře nad Sázavou ve far-

nosti při bazilice bývalého cisterciáckého klášteře. 29. června 2013 jsem byl vysvěcen na kněze.

o. Jiří Brtník

(převzato z www.farnost-bilovice.cz).

Poté byl ustanoven jako farní vikář ve Velkém Meziříčí. Dne 1. srpna 2015 přišel do našich farností.

(rr)

Smutné výročí

V prosinci 2015 uplynulo 210. let od bitvy tří císařů, bitvy, která poznamenala naši obec i celý kraj na dlouhá léta. Zavzpomínejme s modlitbou na všechny padlé a i na trpící „civilní“ obyvatelstvo. Začátkem roku 2006, těsně po 200. výročí této bitvy, vyšel v Katolickém týdeníku článek, který vám pro připomenutí znovu přinášíme.

Bůh v mém životě

Bylo to v neděli 4. prosince loňského roku. Navštívil jsem tehdy oslavy výročí dvou set let od bitvy u Slavkova. U Mohyly míru se odehrávala velkolepá podívaná. Včera se ještě bojovalo, dnes se tisíce lidí přišly poklonit památce obětí. Znely projevy, čestné salvy, bylo položeno mnoho věnců. Pestré, dokonale ušité uniformy pěších i jízdních oddílů vynikaly na čerstvě napadeném sněhu, blyštěly se zbraně. Všichni byli spokojeni. Jak diváci, kteří „ulovili“ ne jeden krásný snímek, tak i ti, kteří pro svoji zálibu ve vojenské historii obětovali velmi mnoho času i peněz. Přijeli ze dvou desítek zemí a v osobě amerického herce mezi nimi nechyběl ani sám císař Napoleon. I já jsem odjízďel z Prateckého kopce s dobrými pocity.

Po několika kilometrech, ještě je známá silueta Mohyly míru na dohled,

vidím v dáli průvod lidí. Kam jdou před západem slunce? Nahoře oslavy končí, už nic neuvidí! Ale vždyť oni v čele nesou kříž! Blížím se ke křížovatce silnic a hle – nejen naproti, ale i zprava a zleva přicházejí houfy lidí. Oblečení jsou úplně prostě. Bez uniforem, piklhauben a fedrušů. Zastavují u čerstvě opravené kapličky. Začínám chápat. Lidé z několika farností si zde dali sraz také u příležitosti slavné bitvy. Místo bubnů a píšťal však zazní prostá modlitba.

Jeden z nenápadných mladíků mění sportovní bundu za bílou albu, přes ra-

mena přehazuje štolu a po krátkém úvodu otevírá bolestný růženec. Desítky, možná stovky lidí si zde polohlasně připomínají velké výročí. Tak, jak je naučila jejich víra. Dobře vědí, jak vypadají kosti padlých, které na okolních polích dodnes vyorávají traktoristé. A vědí také, že o Boží milosrdenství je třeba prosit. Pro ty padlé i pro nás živé, aby se už kruté a navíc zbytečné války neopakovaly.

Na kraj nezadržitelně padá soumrak a v mojí duši velmi dlouho doznívá pocit dotyku hluboké víry jako něčeho nevyslovně vznešeného.

(vaš)

Rekapitulace příjmů a výdajů Římskokatolické farnosti Blažovice v letech 2001 - 2013

	sbírky	dary a dotace	nájemné, prodej majetku	úroky	přijaté a splacené půjčky	celkem příjmy včetně přijatých resp. splacených půjček	bohoslužebné výdaje	režijní, daně, ostatní	opravy	pořízení majetku	odeslané sbírky	splátka a poskytnutí půjčky	celkem výdaje včetně vrácených, resp. poskytnutých půjček	saldo finančních prostředků k 31. 12. kalendářního roku
2001	679 815,00	626 000,00	113 634,50	7 841,63	190 000,00	1 617 291,13	780,00	93 310,40	25 507,00	900 000,00	76 290,00	0,00	1 095 887,40	521 403,73
2002	540 902,00	129 500,00	149 998,00	6 356,85	60 000,00	886 756,85	2 071,00	98 986,60	6 235,50	906 529,90	107 830,00	0,00	1 121 653,00	286 507,58
2003	525 251,70	33 000,00	125 002,50	3 085,86	0,00	686 340,06	3 885,00	87 376,60	85 121,00	44 000,00	151 902,00	0,00	372 284,60	600 563,04
2004	435 581,00	57 730,00	125 644,50	5 246,21	0,00	624 201,71	2 050,00	104 555,50	1 005,00	44 082,00	94 457,00	45 000,00	291 149,50	933 615,25
2005	430 088,00	109 030,00	124 039,00	6 368,87	0,00	669 525,87	6 087,00	93 797,00	157 772,50	0,00	112 144,00	205 000,00	574 800,50	1 028 340,62
2006	433 187,00	43 560,00	154 938,00	8 535,51	0,00	640 220,51	13 091,00	99 986,00	12 783,00	7 200,00	135 798,00	0,00	268 858,00	1 399 703,13
2007	456 052,00	91 500,00	183 749,90	11 498,07	0,00	742 799,97	10 280,00	133 857,68	6 485,50	0,00	125 125,00	0,00	275 748,18	1 866 754,92
2008	454 163,50	242 000,00	189 503,50	13 369,25	0,00	899 036,25	7 931,00	149 285,77	2 499,00	180 514,00	143 540,00	0,00	483 769,77	2 282 021,40
2009	465 465,00	55 000,00	195 757,00	11 531,80	0,00	727 753,80	20 293,00	251 165,50	13 649,00	220 270,00	176 300,00	0,00	681 677,50	2 328 097,70
2010	506 995,00	13 000,00	198 181,00	8 137,70	0,00	726 313,70	1 622,00	175 536,00	32 890,00	15 815,00	227 586,00	1 000 000,00	1 453 449,00	1 600 962,40
2011	467 619,00	20 000,00	206 951,39	24 311,67	1 000 000,00	1 718 882,06	3 037,00	126 199,00	6 518,00	0,00	152 847,00	0,00	288 601,00	3 031 243,46
2012	457 264,00	20 000,00	203 082,21	18 381,41	0,00	698 727,62	3 747,00	240 279,50	194 000,30	0,00	152 518,00	2 000 000,00	2 590 544,80	1 139 426,28
2013	420 999,00	48 500,00	231 385,08	18 938,32	2 000 000,00	2 719 822,40	2 027,00	207 785,50	389 373,00	12 602,00	144 505,00	0,00	756 292,50	3 102 956,18
celkem	6 273 382,20	1 488 820,00	2 201 866,58	143 603,15	3 250 000,00	13 357 671,93	76 901,00	1 862 121,05	933 838,80	2 331 012,90	1 800 842,00	3 250 000,00	10 254 715,75	3 102 956,18

Pozvánky

DUCHOVNÍ OBNOVA
sobota 12. března.

**POUŤ DO ŽAROŠIC
KE SVATÉ BRÁNĚ**
sobota 7. května.

PĚŠÍ POUŤ DO SLAVKOVIC
17. až 23. července.

ORELSKÝ TÁBOR
od 30. července do 6. srpna

VÍKEND RODIN
víkend 8. až 10. července

POUŤ NA SVATÝ HOSTÝN
sobota 1. října

FARNÍ DEN
konec prázdnin

POUŤ DO KŘTIN
podzim

Hospodaření farnosti v roce 2015

Počáteční stav k 1. 1. 2015 (bankovní účty + pokladna)	3 443 583,21
PŘÍJMY	
kostelní sbírky	510 324,00
dary fyzických osob	37 000,00
dotace od obce na údržbu věžních hodin	500,00
nájemné a související paušální náhrady energií v tom: T-MOBILE 70 797,- Kč O2 CR 140 000,- Kč Jaroslav Ryšavý 15 800,- Kč	226 597,00
příjmy z omezení vlastnického práva	2 800,00
úroky	3 694,74
příjmy celkem	780 915,74
Rozdíl příjmů a výdajů za rok 2015	429 085,03
Konečný zůstatek k 31.12. 2014	3 872 668,24

VÝDAJE	
výuka náboženství	14 382,00
daně (srážková + z nemovitostí)	3 306,00
opravy	1 454,00
odeslané sbírky a dary (včetně adopce na dálku)	158 030,00
plyn	33 096,19
elektrina	57 813,92
bankovní poplatky, poplatky za poštovné	744,00
květinová výzdoba	9 827,00
vodné	468,00
pomůcky do náboženství	4 300,00
bohoslužebné	3 324,00
odkoupení pozemku před domem č.p. 236 od státu	14 700,00
farní dům - související výdaje (náklady na demolici, stavební materiál, montáž kanalizace aj.)	34 456,00
ostatní (poplatek děkanství, popl. za webové stránky, tisk Poutníka, knihy aj.)	15 929,60
výdaje celkem	351 830,71

Pro farnost Blažovice připravila redakční rada
pod vedením P. Jiřího Brtníka a šéfredaktora
Pavla Patáka. Členové redakční rady:
Marta Kalábová, Jan Kašpařík.

V barevné verzi si můžete Poutníka prohlédnout na:
<http://farnostblazovice.webnode.cz/>